

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 5/2026-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne zloženom z predsedu Ivana Fiačana a sudcov Jany Baricovej, Ladislava Duditša, Libora Duľu (sudca spravodajca), Miroslava Duriša, Rastislava Kaššáka, Miloša Maďara, Petra Molnára, Petra Straku, Ľuboša Szigetiho, Roberta Šorla a Martina Vernarského o návrhu **Špecializovaného trestného súdu Pezinok** na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade ustanovenia § 119 ods. 6 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení zákona č. 416/2025 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, s čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 1, čl. 141 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd takto

r o z h o d o l :

1. Návrh **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. Veci vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 168/2026 a pod sp. zn. PL. ÚS 2/2026 **s p á j a** na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. PL. ÚS 2/2026.
3. Toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh na začatie konania

1. Ústavnému súdu bol 21. januára 2026 doručený návrh Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej aj „špecializovaný trestný súd“ alebo „navrhovateľ“) zastúpeného samosudkyňou Mgr. Pamelou Záleskou na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade § 119 ods. 6 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení zákona č. 416/2025 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 1, čl. 141 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Napadnuté ustanovenie bolo do Trestného poriadku doplnené novelou vykonanou čl. II bodom 1 zákona č. 416/2025 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný

zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 416/2025 Z. z.“).

2. Podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov sa vzťahuje k trestnej veci aktuálne prejednáwanej na špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 13T/1/2023, v ktorej sa vedie od 8. februára 2022 trestné stíhanie obžalovaného [REDAKOVANÉ] pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona na podklade obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 75/21/1000. V priebehu konania vedeného na špecializovanom trestnom súde sp. zn. 13T/1/2023 súd vo veci konal na hlavných pojednávaniach 19. februára 2024, 25. apríla 2024, 26. apríla 2024, 16. mája 2024 a 17. mája 2024, keď vypočul obžalovaného [REDAKOVANÉ] a svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. V dôsledku novelizácie Trestného poriadku zákonom č. 40/2024 Z. z. špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 13T/1/2023 z 24. apríla 2024 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost/20/2024 z 24. júna 2025 rozhodol o tom, že podaná obžaloba spĺňa zákonné náležitosti. V ďalšom priebehu konania vedeného pod sp. zn. 13T/1/2023 špecializovaný trestný súd vypočul na hlavnom pojednávaní 22. októbra 2025 svedka [REDAKOVANÉ], na hlavnom pojednávaní 12. novembra 2025 bola v rámci dokazovania prečítaná väčšia časť listinných dôkazov a vypočutý svedok [REDAKOVANÉ]. Na hlavnom pojednávaní 16. decembra 2025 súd vykonal dokazovanie čítaním listinných dôkazov, postupom podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a § 277 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov nevykoná, a následne hlavné pojednávanie odročil na 27. január 2026, pričom stranám oznámil, že na nadchádzajúcom termíne hlavného pojednávania predpokladá ukončenie dokazovania a pristúpenie k prednesu záverečných rečí. V období medzi naposledy vykonaným hlavným pojednávaním 16. decembra 2025 a najbližšie určeným termínom hlavného pojednávania na 27. január 2026 nadobudla dňom vyhlásenia v zbierke zákonov, t. j. 27. decembra 2025, účinnosť novela Trestného poriadku, ktorou zákonodarca do základného procesného predpisu v trestnom konaní zaviedol § 119 ods. 6 Trestného poriadku, a táto zmena podľa názoru špecializovaného trestného súdu vytvorila nové pravidlo nielen na vykonávanie, ale aj na následné hodnotenie dôkazov a predstavuje disharmonický prvok v dosiaľ existujúcom právnom poriadku v podmienkach Slovenskej republiky, v dôsledku čoho špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 13T/1/2023 z 5. januára 2026 podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku prerušil trestné stíhanie obžalovaného [REDAKOVANÉ].

3. Podľa čl. II bodu 1 zákona č. 416/2025 Z. z. sa zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov dopĺňa tak, že § 119 sa dopĺňa odsekom 6, ktorý znie:

„(6) Za dôkaz získaný prostredníctvom poskytnutia nezákonného benefítu, ktorý sa nesmie v konaní použiť podľa odseku 5, sa považuje aj dôkaz získaný od osoby, ktorej bol poskytnutý benefít a ktorá v akomkoľvek trestnom konaní nevypovedala pravdivo o podstatných skutočnostiach alebo neuviedla vo svojej výpovedi všetky podstatné skutočnosti.“

II.

Argumentácia navrhovateľa

4. Navrhovateľ vo všeobecnej rovine konštatuje, že štát si odhaľovaním, stíhaním a spravodlivým trestaním útokov na záujmy a hodnoty uznané a priznané civilizovanou a modernou spoločnosťou

plní svoj pozitívny záväzok v rôznych oblastiach, ako napríklad v oblasti ochrany života a zdravia ľudí, ich majetku, v oblasti ochrany verejnej bezpečnosti, kde medzi takto chránené záujmy štát jednoznačne zaradil aj spoločenský záujem na čistote verejného života prostredníctvom riadneho, objektívneho a zákonného plnenia povinností, ktoré súvisia s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Teda štát nespochybniteľne vyjadril svoj záujem na odhaľovaní, stíhaní a spravodlivom trestaní útokov aj proti poriadku vo verejných veciach, ktorých významnou súčasťou je korupcia ako jeden z najzávažnejších a zároveň najškodlivejších faktorov narúšajúcich čistotu verejného života s potenciálom trvalo ju poškodiť, v nadväznosti na čo štát v Trestnom zákone definoval konkrétne typy protiprávnych konaní, ktorých naplnením dochádza k spáchaniu niektorého z korupčných trestných činov. Podľa navrhovateľa zavedenie ustanovenia § 119 ods. 6 Trestného poriadku predstavuje zo strany zákonodarnej moci nielen neakceptovateľný zásah do súdnej moci, ktorý narúša ústavou uznaný a garantovaný systém trojdelenia štátnej moci, ale predovšetkým až deštruuje samotný proces dokazovania zavedením anomálneho prvku a dosiaľ nepoznaného pravidla, a to nielen z hľadiska rozsahu dokazovania, ale najmä z hľadiska hodnotenia dôkazov, ktoré prináleží jedine a výlučne nezávislému a nestrannému súdu a ktorého oslabenie je v konečnom dôsledku oslabením schopnosti štátu plniť svoje funkcie v oblasti trestnej politiky. Podľa navrhovateľa sa anomálny prvok a dosiaľ nepoznané pravidlo prejavuje predovšetkým (i) v pojme osoba, vo vzťahu ku ktorému nie je možné bez pochybností a bez neželanej zmätočnosti rozpoznať, či ide o osobu v procesnom postavení obvineného alebo o osobu v procesnom postavení svedka, keď sa právo obvineného vypovedať alebo nevypovedať vrátane aj práva nehovoriť pravdu, teda klamať alebo neuvádzať všetky podstatné, na vec sa vzťahujúce skutočnosti a okolnosti, ktoré súvisia s prejednáványm skutkom, z ktorého spáchania je obvinený, nepochybne odlišuje od povinnosti svedka pravdivo vypovedať, keď odoprieť výpoveď môže len zo zákonných dôvodov, ktoré zákon jednoznačne upravuje. V ďalšom sa napadnutým ustanovením zavádzaný anomálny prvok a dosiaľ nepoznané pravidlo prejavuje (ii) v povinnosti zohľadňovať výpovede nielen osoby bez jednoznačne určeného procesného postavenia, ale aj v akomkoľvek trestnom konaní, ktoré musí súd vlastnou činnosťou vyhľadať a následne zisťovať, či osoba v týchto akýchkoľvek trestných konaniach vypovedala a ako vypovedala. V konečnom dôsledku sa napadnutým ustanovením zavádzaný anomálny prvok a dosiaľ nepoznané pravidlo prejavuje (iii) prelomení zásady voľného hodnotenia dôkazov pri rozhodovaní nezávislého a nestranného súdu v konkrétnej veci, keď ukladá súdu povinnosť hodnotiť dôkaz z iného ako prejednávaneho trestného konania, a to bez zohľadnenia procesného postavenia bližšie nekonkretizovanej osoby, čo v konečnom dôsledku deštruuje právo obvineného vypovedať na svoju obranu čokoľvek, teda aj uvádzať nepravdu alebo zamlčať všetky podstatné skutočnosti.

5. Navrhovateľ je presvedčený o tom, že ak zákonodarca napadnutým ustanovením vylučuje zo zoznamu dôkazov „*dôkaz získaný od osoby, ktorej bol poskytnutý benefit*“, ako aj „*dôkaz získaný od osoby, ktorá v akomkoľvek trestnom konaní nevypovedala pravdivo o podstatných skutočnostiach alebo neuviedla vo svojej výpovedi všetky podstatné skutočnosti*“, zasahuje tým zjavne ústavne neakceptovateľným spôsobom do výlučnej právomoci súdov prejednávať veci a prijímať v nich meritórne rozhodnutie (teda rozhodovať o vine a treste) po tom, čo je ich povinnosťou hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 Trestného poriadku podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré má byť založené na

starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

6. V konkrétnej rovine navrhovateľ zdôraznil, že je jeho úlohou prejednávateľ a rozhodovať najzávažnejšiu trestnú činnosť vrátane aj korupčnej trestnej činnosti, ktorej zisťovanie, stíhanie a objasňovanie je mimoriadne náročné, a to predovšetkým po zohľadnení vysokej miery utajovania takéhoto protiprávneho konania a sofistických spôsobov jej páchania, keď na jej odhaľovanie a dokumentovanie orgány činné v trestnom konaní často využívajú informačno-technické prostriedky, avšak nie výnimočne aj výpovede osôb zúčastnených alebo zapojených do takejto trestnej činnosti. V tomto smere navrhovateľ pripomenul, že pri korupčných trestných činoch je podstatnou a zároveň špecifickou skutočnosťou ich zrkadlový efekt, keď trestným konaním je nielen poskytnutie úplatku, ale tiež jeho prijímanie, z čoho vyplýva, že osoby vypovedajúce o korupčnej trestnej činnosti sa v priebehu trestného konania dostávajú do odlišných procesných postavení. Zatiaľ čo vo vzťahu k vlastnej trestnej činnosti sú v procesnom postavení obvineného, vo vzťahu k zrkadlovému trestnému činu, objasňujúc okolnosti dôležité pre trestné konanie, sa dostávajú do procesnej pozície svedka, nevynímajúc prípady procesného postavenia spolupracujúceho obvineného, pričom súbor práv a povinností, ktoré Trestný poriadok priznáva a ukladá obvinenému, je diametrálne odlišných od tých, ktoré priznáva a ukladá svedkovi.

7. Navrhovateľ je teda presvedčený o tom, že aplikáciou § 119 ods. 6 Trestného poriadku by došlo k zásahu do jeho nezávislosti ako orgánu súdnej moci, keď v štádiu trestného konania po podaní obžaloby nemôže v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť o prípustnosti vykonania dôkazu získaného zákonným spôsobom a následne nemôže v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov ani hodnotiť takýto dôkaz jednotlivo, ako ani v súhrne s ostatnými vykonanými dôkazmi. S ohľadom na okolnosti predmetnej trestnej veci vedenej na špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 13T/1/2023 navrhovateľ poukazoval na dôkaz, ktorým je výpoveď svedka [REDACTED], ktorý má procesné postavenie svedka, avšak má vedomosť, že [REDACTED] je zároveň osobou, ktorá má v iných trestných konaniach procesné postavenie obvineného, procesné postavenie spolupracujúceho obvineného, ale tiež procesné postavenie svedka. Navyše v aktuálnom štádiu trestného konania nemá vedomosť a nedisponuje hodnovernými dôkazmi nasvedčujúcimi nespochybniteľnému záveru o konečnom počte akýchkoľvek trestných konaní, v ktorých bol [REDACTED] vypočutý, v ktorých a v koľkých trestných konaniach vypovedal, akým spôsobom v nich vypovedal (teda či uvádzal všetky podstatné skutočnosti, či vypovedal pravdivo) a aké mal v iných trestných konaniach procesné postavenie. Teda navrhovateľ nedisponuje dôkazovým materiálom, z ktorého by bolo možné vyvodiť nespochybniteľný záver o počte a kvalite výpovedí [REDACTED] v ďalších trestných konaniach, a teda nemôže ani spoľahlivo a zákonne vyhodnotiť, či [REDACTED] z titulu procesného postavenia obvineného využil svoje právo vypovedať všetko, čo uznal za vhodné na svoju obranu, alebo či si z titulu procesného postavenia svedka splnil zákonnú povinnosť vypovedať pravdivo o všetkých jemu známych a podstatných skutočnostiach týkajúcich sa tej-ktorej trestnej veci.

8. Zároveň navrhovateľ nemôže s istotou konštatovať, či má napadnuté pravidlo uplatňovať aj vo vzťahu k iným vypočutým svedkom ako svedkom [REDACTED] alebo [REDACTED] [REDACTED], keďže nedisponuje informáciami o počte trestných konaní, v ktorých boli vypočutí,

v akom procesnom postavení boli vypočutí, či im boli poskytnuté benefity a akým spôsobom vypovedali.

9. Navrhovateľ zdôraznil, že pred zavedením napadnutého ustanovenia boli vierohodnosť svedka, hodnovernosť jeho výpovede a prípadná škodlivosť jeho motivácie vypovedať určitým spôsobom, ako aj skúmanie jeho pomeru k prejednávanej veci a k osobe obžalovaného ako základné atribúty, ktoré súd povinne zisťoval a hodnotil, posudzované s ohľadom na konkrétne okolnosti a špecifiká prejednávanej veci, keď po jeho zavedení je súd v tejto činnosti ústavne neakceptovateľným spôsobom limitovaný a povinný vyhodnocovať uvedené atribúty aj s prihliadnutím na iné trestné konania s inými tam prítomnými konkrétnymi okolnosťami. Navrhovateľ je presvedčený o tom, že neexistuje ústavou uznaný alebo predpokladaný záujem alebo hodnota, ktoré by sa prostredníctvom takto naširoko a nekonkrétne nastavených pravidiel podľa napadnutého ustanovenia chránili a odôvodňovali tak elimináciu zásady voľného hodnotenia dôkazov za súčasného zavedenia vyhľadávacej zásady vlastnej orgánom činným v trestnom konaní, nie však súdom. Takto postavený zákonný dôvod na vylúčenie použitia dôkazu napadnutým ustanovením je podľa navrhovateľa príliš vágny, neurčitý, tiež umožňujúci svojvoľný výklad, a preto neproporcionálny vo vzťahu ku garanciam nezávislého súdnictva a nezávislého rozhodovania v konkrétnom trestnom konaní.

10. Článok 1 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy ustanovuje základné princípy správania všetkých štátnych orgánov Slovenskej republiky vrátane Národnej rady Slovenskej republiky pri tvorbe práva, teda pri prijímaní zákonov. Ústavný súd už vo svojom náleze sp. zn. PL. ÚS 19/98 z 15. októbra 1998 uložil zákonodarcovi povinnosť chrániť princípy materiálneho štátu, keď explicitne zdôraznil, že „Ak zákonodarný orgán nepostupuje v súlade s inými ustanoveniami ústavy, poruší tým aj princíp ústavnosti vyplývajúci z čl. I ústavy. Národná rada ako zákonodarný orgán je viazaná kritériami ústavnosti v rovnakej miere ako ostatné orgány verejnej moci v Slovenskej republike (čl. 2 odsek 2 ústavy). Pri uplatňovaní svojej zákonodarnej pôsobnosti môže prijať zákon, pokiaľ ním neprekročí ústavou daný rámec.“. Prezentovaný právny postoj ústavný súd rekapituloval v náleze sp. zn. PL. ÚS 15/1998 z 11. marca 1999, keď uviedol, že „Princíp právneho štátu ustanovený v čl. 1 je základným ústavnoprávnym princípom v Slovenskej republike. Ak národná rada uplatní svoju zákonodarnú právomoc v nesúlade s iným ustanovením ústavy, zároveň tým poruší aj základný princíp ústavnosti ustanovený v čl. 1. Ak navrhovateľ nerešpektovanie princípu právneho štátu v návrhu namietne, ústavný súd o tom rozhodne v rozsahu označenom navrhovateľom.“. Súčasťou požiadavky na tvorbu práva, v ktorej zákon neodporuje ústave, nie je iba požiadavka, aby zákon neporušil práva určené ústavou. Súčasťou tejto požiadavky je aj kvalita právnej normy, ktorá musí byť primeraná cieľu dosiahnuť naplnenie princípov materiálneho právneho štátu a v tejto súvislosti si osobitnú pozornosť vyžaduje princíp právnej istoty. Ten zahŕňa rad prvkov, medzi ktoré sa radí aj zrozumiteľnosť právnych noriem a na nich založená predvídateľnosť konania orgánov verejnej moci.

11. Podľa navrhovateľa napadnuté ustanovenie Trestného poriadku je vágnou právnou normou, ktorá nastolila stav právnej neistoty, čím poprela jeden z princípov právneho štátu, čo je v rozpore s čl. 1 ods. 1 ústavy a predstavuje neprijateľný skrat pre aplikáciu a interpretáciu práva. Podstatou účelového výkladu práva je manipulácia s právnou normou, pri ktorej sa účel a obsah právnej normy viac alebo menej popierajú kvôli presadeniu záujmu toho, komu na prospech slúži alebo má slúžiť účelový výklad. Z podstaty účelového výkladu vyplýva, že každú alebo takmer každú právnou normu možno deformovať účelovým výkladom.

12. Napadnuté ustanovenie je v rozpore s garanciami vyplývajúcimi z čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúceho právo na spravodlivý proces. Zákonodarca prijal pravidlo, ktoré znemožňuje riadne vykonanie a vyhodnotenie zákonným spôsobom získaných dôkazov, čo by mohlo mať potenciál následne viesť k neschopnosti štátu naplňať svoje ciele v trestnej politike, konkrétne prejednávať a rozhodovať nezávislým a nestranným súdom také spoločensky neprípustné správanie a praktiky, ktoré sú trestnými činmi, a to vo veciach, v ktorých jedným z dôkazov sú aj výpovede osôb spolupracujúcich s orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorým boli poskytnuté za ich spoluprácu zákonom dovolené benefity.

13. Zákonodarca napadnutým ustanovením neprimerane, nedôvodne a najmä ústavne neakceptovateľným spôsobom narušil trojdelenie štátnej moci tým, že odňal súdnej moci možnosť uplatňovať svoje právomoci. Napadnuté ustanovenie robí skutkový stav nepreskúmateľným v reťazci zákonným spôsobom získaných dôkazov v otázkach, či sa stal skutok, či je tento skutok trestným činom a či ho spáchala osoba, na ktorú bola podaná obžaloba, a neprimerane a nedôvodne tak zasahuje do základných zásad trestného konania, čo v súhrne znemožňuje súdu nestranne, nezávisle a spravodlivo rozhodnúť.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu na začatie konania

14. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy rozhoduje ústavný súd o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

15. Podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh súd.

16. Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

17. Podľa § 74 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas národná rada a ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, môže podať súd v súvislosti s prejednávanou vecou.

18. Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd zistil, že navrhovateľ podal návrh ako subjekt procesne legitimovaný podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy. V konaní je špecializovaný trestný súd podľa § 35 ods. 2 zákona o ústavnom súde zastúpený samosudkyňou, ktorá návrh na začatie konania iniciovala.

19. K návrhu na začatie konania navrhovateľ priložil aj súdny spis vo veci vedenej pod sp. zn. 13T/1/2023, z ktorého obsahu vyplýva, že konanie vo veci sp. zn. 13T/1/2023 bolo uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. 13T/1/2023 z 5. januára 2026 (právoplatné 5. januára 2026) prerušené podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku. Tým bolo preukázané splnenie procesnej

podmienky nevyhnutnej na začatie konania o súlade právnych predpisov na návrh všeobecného súdu, vyplývajúcej z čl. 144 ods. 2 ústavy, spočívajúcej v právoplatnom prerušení dotknutého konania pred všeobecným súdom (PL. ÚS 39/2014).

20. Návrh na začatie konania spĺňa požiadavky podľa § 39, všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania podľa § 43, ako aj požiadavky návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa § 75 zákona o ústavnom súde. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že predmetný návrh má náležitosti ustanovené zákonom. Návrh na začatie konania nie je neprípustný podľa § 55 zákona o ústavnom súde.

21. Špecializovaný trestný súd v návrhu na začatie konania preukázal, že vo vzťahu k postupu v ním vedenom trestnom konaní, a to vo vzťahu k otázke, ktorá môže mať vplyv na meritórne rozhodnutie, prichádza v ďalšom konaní do úvahy použitie všeobecne záväzného právneho predpisu, resp. napadnutého ustanovenia, ktorého nesúlad s ústavou je uplatnený v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom (podmienka čl. 144 ods. 2 ústavy). Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd dospel k záveru, že na jeho prerokovanie má ústavou zverenú právomoc, návrh má zákonom predpísané náležitosti, nie je neprípustný a je podaný oprávnenou osobou, a preto rozhodol o jeho prijatí na ďalšie konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

IV.

Rozhodnutie o spojení vecí na spoločné konanie

22. Zákon o ústavnom súde neupravuje osobitne postup pri spojení vecí na spoločné konanie. V súlade s § 62 zákona o ústavnom súde o primeranom použití Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) možno však aj v konaní o súlade právnych predpisov (čl. 125 ústavy a § 74 a nasl. zákona o ústavnom súde) primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 166 ods. 1 CSP.

23. Podľa čl. II bodu 10 rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2026 môže plénum ústavného súdu v záujme hospodárnosti konania rozhodnúť o spojení vecí patriacich do jeho pôsobnosti, ktoré boli pridelené rôznym sudcom spravodajcom, ak tieto veci spolu skutkovo alebo právne (z hľadiska predmetu konania) súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Návrh na rozhodnutie o spojení vecí môže plénu ústavného súdu podať sudca spravodajca vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje, alebo predseda ústavného súdu. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr.

24. Ústavnému súdu bol 23. decembra 2025 doručený návrh skupiny 51 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky zastúpených poslankyňou Luciou Plavákovou na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade čl. I bodov 4 a 5 a čl. II zákona č. 416/2025 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 26 ods. 1, 2 a 4, čl. 31, čl. 46 ods. 1, čl. 49, čl. 50 ods. 3 a 4 a čl. 141 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 10 dohovoru.

25. Ústavný súd 11. februára 2026 uznesením sp. zn. PL. ÚS 2/2026 prijal návrh skupiny poslancov národnej rady na ďalšie konanie v celom rozsahu.

26. Z obsahu oboch návrhov (návrhu skupiny poslancov národnej rady a návrhu špecializovaného trestného súdu) vyplýva, že tieto spolu skutkovo a právne súvisia. Oba návrhy sa prekrývajú

v častiach, v rámci ktorých navrhovatelia namietajú nesúlad § 119 ods. 6 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení zákona č. 416/2025 Z. z. (čl. II bod 1 zákona č. 416/2025 Z. z.) s označenými referenčnými normami ústavy a dohovoru.

27. Skupina poslancov národnej rady aj špecializovaný trestný súd v petite svojich návrhov na začatie konania žiadajú vydať nález, ktorým by ústavný súd rozhodol o nesúlade napadnutého ustanovenia Trestného poriadku s nimi označenými referenčnými normami ústavy a dohovoru.

28. V záujme hospodárnosti konania preto ústavný súd rozhodol podľa § 166 ods. 1 CSP v spojení s § 62 zákona o ústavnom súde, že veci vedené pod sp. zn. Rvp 168/2026 a pod sp. zn. PL. ÚS 2/2026 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. PL. ÚS 2/2026 (bod 2 výroku tohto uznesenia). Sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach bude sudca Ľuboš Szigeti, keďže vykonáva funkciu sudcu spravodajcu v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr (čl. II bod 10 rozvrhu práce, § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V.

K právoplatnosti rozhodnutia

29. Podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom, ak tento zákon v § 83, § 90, § 100, § 108, § 150, § 168, § 175 alebo § 179 neustanovuje inak alebo ak nevyplýva iné z rozhodnutia ústavného súdu.

30. Ústavný súd v záujme rýchlosti a plynulosti konania rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom (bod 3 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Ivan Fiačan
predseda Ústavného súdu
Slovenskej republiky